

ВАСИЛЬ СТЕФАНІК

ВЕЧІРНЯ ГОДИНА

бібліотека українського мистецтва

uartlib.org

ВАСИЛЬ СТЕФАНІК

ВЕЧІРНЯ ГОДИНА

ОПОВІДАННЯ

Для молодшого та середнього
шкільного віку

Малюнки
народного
художника СРСР
ВАСИЛЯ КАСІЯНА

КИЇВ «ВЕСЕЛКА» 1991

ББК 84Ук1
С 79

Український письменник Василь Стефаник (1871—1936) — великий майстер короткого оповідання. У своїх творах він розповів про тяжке життя західноукраїнської бідноти.

У цій книжці зібрані кращі оповідання письменника, присвячені селянським дітям. У них розкрито складний світ думок і переживань маленьких бідарів.

За редакцією
МИХАЙЛА СТЕЛЬМАХА

Видання друге

С $\frac{4803640101 - 109}{M206(04) - 91}$ 69.91.
ISBN 5-301-00943-5

ВЕЧІРНЯ ГОДИНА

е міг сісти, так його щось гнало від стіни до стіни. Ходив та ходив по хаті. Обстановка хатня і кути замазувалися і пропадали в вечірнім сутінку, а в голові зарисовувалися давні образи щораз виразніше.

— Оце такий час, коли малі діти вибігають із хати на толоку і граються дуже весело, нервово. В таку пору дівчата не ходять гонити череду додому, бо кажуть, що як зоря вечірня на небо виходить, то голос по росі стелиться, — і співають, аби голос стелився. А взимку — то мами прядуть кужіль та й співають свої дівоцькі співанки, але так сумно, як би жалкували за молодим віком. Діти сходяться разом до купи і шепочуть на печі та й засинають без вечері. Чудна якась вечірня година.

Ходив та гладив себе рукою по чолі, як би хотів усі свої думки замкнути в голові, аби не повилітали, бо щиро хотів їх передумати.

— Ба, не знати, що він діє? Такий був добрий товариш. Добре пам'ятаю, як ми раз сиділи у нього в садку. Здається, тоді він говорив за ті білі хмарки. Біла хмарка,— казав,— з золотими берегами сунеться по небі та лишає поза собою білі лілії, а сама йде далі та сіє, сіє того цвіту по синім небі — та й за годину нема ні хмаринки, ні лілій. Лиш голубе небо морщиться, як голубе море. Правда, він тоді чогось сумував.

Ходив, а очі його ставали такі добрі, як у дитини.

— От, я вже забув кінець. Приходиться вже мамині співанки забувати! А ще недавно знав. Зараз. Я вигнав з Марійкою вівці в поле, у сіножаті. Марійка вишивала собі рукави, такі в квасольку. Квасольку вишивала на червоно, хвостики синьо, а межі поміж квасолькою обкидала чорною заповоччю. Я мусив завертати вівці, бо Марійка була старша. Але була одна білоголова вівця, та така шкодлива, що в кожний посів ускакувала. Та й я скинув поясок, і ми її спутали. Був спокій. Я бігав розперезаний попід верби та свистав, та галасував на все поле. А потім Марійка мене закликала їсти. Їли ми хліб і сир із листка...

Вже сидів на м'якім кріслі, і хлоп'ячі спомини гонили його, як сон, на якісь барвисті поля, що квітів на них дуже багато і можна їх рвати, рвати.

Потім вийшли до нас мама. Верталися з поля, бо їсти носили робітникам. Дали нам їсти молока і оглядали Маріїні рукави. Та й наказували Марійці, аби ніколи не брала три нитки, лишень дві поза іглу, бо квасольки будуть череваті. А мені казали, аби не качатися з гори, бо сорочку подеру або собі черево покалічу. «Ти, парубче, не брикай, як кінь по полю, розперезаний, але сиди собі коло Марії, та овець пильнуйте». А я лежав собі коло мами та лупив ногами в траву, а мама казали: «Ти не можеш ані годинки ти-

хо посидіти?» Та й тоді чорногуз на млаку¹ таки коло нас. Мама взяли мене, посадили на коліна та й почали співати:

Ой не коси, бузьку², сіна,
Бо ся зросиш по коліна.
Та най тота чайка косить,
Що набакир шапку носить.

Збирав усі сили пам'яті, аби нагадати співанки, і не міг...
Очі посумніли.

— Зараз, зараз. Мама пішли додому, а я бігав до вечора за чорногузом та приспівував: «Ой не коси, бузьку, сіна...»

Розбігався, як той хлопець, що хоче яр перескочити і над самим яром все стримується. Говорив голосно перші вірші співанки і не міг далі нагадати. Зітхнув, і чорний обвід біля очей ще більше почорнів.

— Боже милий, вже не можу я надточити тої нитки, що урвалася! Вона вже тоді рвалася, як мені мили ноги і чисті онучі видирали з старої сорочки, а тато чобітки обтирали. Всі ми тоді плакали, бо мене пускали у світ на науку. І ходив я по тім світі, і гнувся, як лоза, для кавалка хліба, і чув на собі сотки гордих очей.

Махнув рукою, як би хотів відігнати ті горді очі.

— По довгих роках я поїхав до мами... Тата вже не було. Згорблена, стара, с костуром у руках сиділа на призьбі і грілася на сонці. Не пізнала. А потім мене привітала. «Наша, синку, Марія вмерла. Я тобі не писала, аби не сумував. Та як ще умирала, то все за тебе допитувала. Ми її дурили, що ти над'їдеш. А таки того дня, що вмерла, то казала, що коли б тебе хоч крізь вікно, хоч через поріг уздріла. Та й умерла». Отак рвалася та нитка...

¹ М л а к а — сіножать.

² Б у з ь о к — чорногуз.

Несвідомо говорив мамину співанку: «Ой не коси, бузьку, сіна...»

— Пішли ми з мамою на могилу. Ледве мама добилися. «Аді, синку, оце Маріїн гріб. Я вже насадила і рути, і барвінку і хрест дала змалювати, але ще вишеньку не посадила, аж восени посаджу». Сіли ми коло гробу, і мама оповідали мені за біду Марійчину. Чоловік злий, діти малі, біда в хаті. Вітер здував із вишень білий цвіт. Цвіт падав на гріб і на нас. Здавалося, що той цвіт зростається з маминим білим волоссям і що роса з цвіту спадала на мамине лице. А я нагадував собі, як ми з Марійкою вівці пасли...

Гарячі сльози впали на стіл.

— А потім мама вмерли. Гріб мамин недалеко від Маріїного. Цвіт із маминої вишеньки падає на гріб Марії, а з Маріїного — на мамин гріб. Був я там раз. Сидів межі тими гробами, і нагадалася мені мамина співанка. Коли не знаю вже кінця. Посидів я там та й пішов з могили. Лиш вишневий цвіт з гробів летів за мною, як коли б тим цвітом сестра і мама просили, аби я не йшов.

Ще довго ходив по хаті та несвідомо шептав:

Ой не коси, бузьку, сіна,
Бо ся зросиш по коліна.
Та най тота чайка косить,
Що набакир шапку носить...

ВІСТУНИ

То будуть старі, бідні вдови, або їх внуки, або старі діди, що коло своїх дітей туляться і чують щодня, який вони тягар у хаті, або то будуть молоді жінки з малими дітьми, що їх чоловіки покинули і десь у великім місті за них забули. Вони будуть іти чередою в поле, минатимуть хрести, що тепер їх ніяка зелень не закриває, лишатимуть за собою блискучі, гладкі, сталеві дороги і будуть розходитися по сивих монотонних стернях, діти будуть шукати колосся, а старі тамтогорічних ковіньок¹.

І дід Михайло буде іти зі своїми внуками, з двома хлопчиками і з Оксаною, найстаршою між ними. Хлопці

¹ Ковіньки — тут: сухе бадилля.

будуть, як лошачки, то перебігати діда, то лишатися далеко позаду, а Оксана буде йти все разом. Дід буде нести дрант-ливу чорну верітку² на плечах і буде покашлювати. Оксана буде мати в руці хліб для хлопців і для себе. То буде саме полудне, а дід буде все казати Оксані:

— Це сонце, синку, вже з морозом.

Будуть вони іти, іти і зіпруться на одній ниві. Дід стане біля межі, Оксана піде серединою ниви, а хлопці почнуть шукати дуч³ по полю, криничок ясних і батіжків та ножи-ків, загублених пастухами.

Оксана здійматиме кожний колосок, що надибле, і буде всі складати в ліву руку, а як жмут згрубіє, то вона його буде складати понад ярк, аби потім легко найти. Вишукувати буде долини, рови, бо там найбільше колосся. Сто разів на минуту буде схилитися і буде виглядати, як найпильніша робітниця.

Згодом зачнуть їй поперед очі бігати або сині плями, або одна половина ниви буде така, як має бути, а друга половина буде вся зелена. Вона пристане, затулить долонею очі і буде хвилинку стояти, потім нагло візьме з-перед очей руки, і вся полуда пропаде. Або вона заспіває співанку, заспіває її собі лишень потихеньку з великим стидом і з ясною радістю, що вона вже може співати. Класти буде ноту до ноти і слово до слова з дрижачою непевністю, як мала дитина, що вчиться перший раз ходити і кладе білі ноги з радістю по землі. А що колос підійме, то співанку свою урве і наново її зачне з новим дрижанням тоненького голосу; як ото павутиння, що трясеться по стернях. А як прийде до краю, то сяде собі на пільній доріжці і підпре голову таким дуже маленьким кулачком, як головка будяка, що буде над нею шуміти тихеньке пророцтво її цілого життя...

² Дрантлива верітка — дроне ряденце.

³ Дуча — яма.

Зате дід не буде співати, але зігнеться дугою і почне кашляти.

— І не знати, що там не дає дихнути, аби розрізав груди та аби ту запеклу кров відти викинув, то, може би, ще пожив трохи...

І буде далі витягати ковіньки, і буде кашляти, і сидати. А попри роботу будуть налітати на нього думки і за осінь, і за зиму, і за весну. Десь в голові зароїться таке, що він забуде за ковіньки і за кашель...

— Як є чим пропалити взимі, то менше їсти хочеться. Рано собі встань, відмети сніг від порога, набери в шіпці⁴ ковіньок, насип під піч, та й зараз у хаті веселіше. Катерина зварить кулешу, діти повстають, та й вже є для них гаряча ложка борщу, та й тепла піч, та й тобі, діду, межи ними тепло. А як не мож ліпше, то й так добре. Ковінька, як су-ха, то вона дуже добра...

І він буде випорпувати далі з охотою і з більшою силою. Але гадка гадку буде здоганяти, і він їх не віджене.

— Коби не вмер ще доти, доки хлопці підростуть, то мала би щастя, бо я би тото усе межи люди розтрутив, аби робило само на себе, а дурна жінка — що вона знає? — лише плакати! Я би то справив на дорогу ліпше від неї...

Тепер він закличе хлопців. Вони прибіжать до нього з видовбаним гарбузом.

— Мой-ня, а ви чому Оксани не помагаєте, а їсти хочете? Ідіть трошки коло неї грайтеся, бо їй скучно.

Хлопці підуть до Оксани, а дід буде далі сотати свої думки.

— Хлопці здорові, рослі, аби лиш дочекатися! Менший — то штудерний⁵ такий, як старий. Узимі то допоминається чобіт, бо каже, що на печі йому недобре. Кілько сміху є з нього, що якби вмер, то й ми б осиротіли...

⁴ Ш о п а, ш і п к а — сарай, повітка.

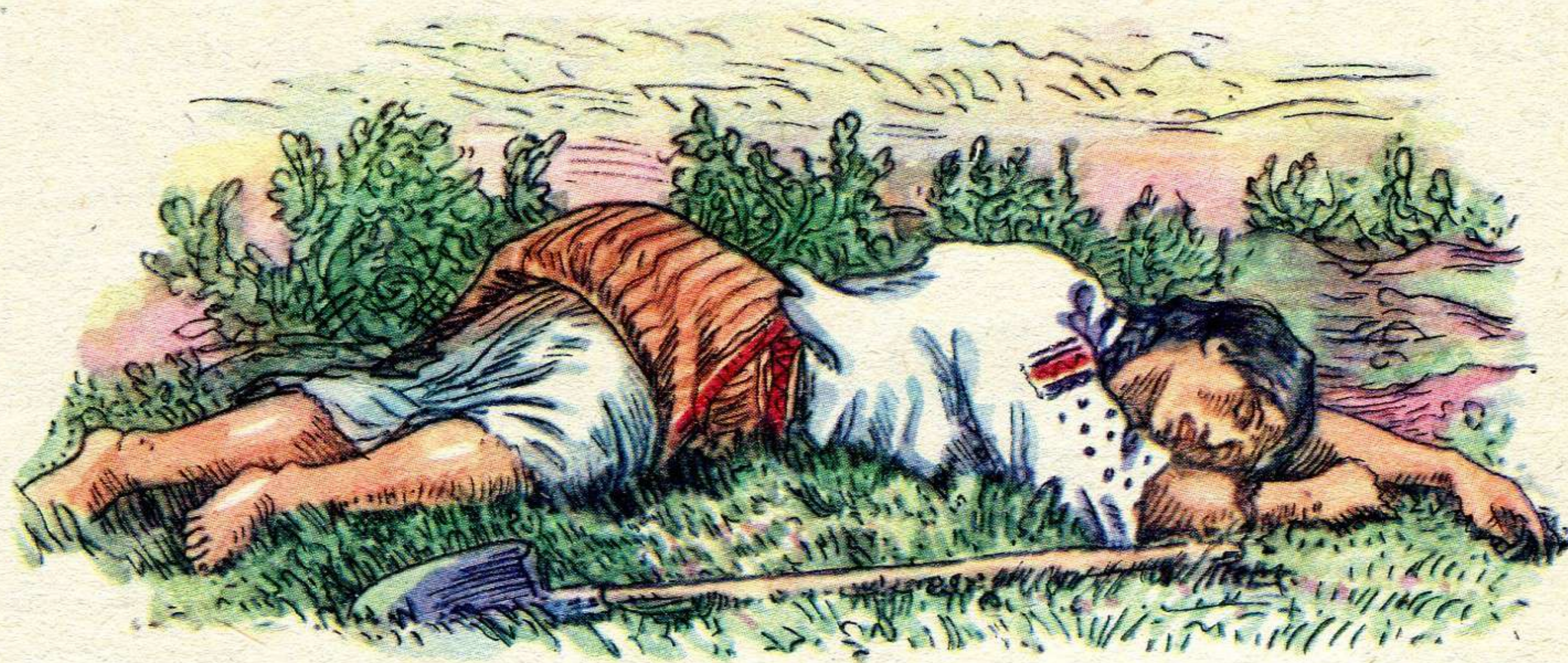
⁵ Ш т у д е р н и й — хитрий, кмітливий.

Він буде глядіти на сонце, чи низько спустилося, і на ковіньки, чи досить їх назбирав. Потім закличе Оксану, аби йшла помагати йому зносити ковіньки і оббивати їх від глини. Вони знесуть їх в одну купу і зачнуть оббивати бучками. Стоп куряви підійметься над ними, дід буде кашляти. Оксана буде прижмурювати очі, а хлопці будуть їсти хліб. В цей час буде сонце над заходом. З довколишніх сіл припливуть на ниву звуки дзвонів і будуть стелитися разом із росою по стернях, по дорогах заблеють вівці і загукають пастухи, по полю будуть орачі викидати плуги з борозен і збиратися додому. По долинах здійметься сива мряка, ворони будуть летіти до садів у село, і пси будуть тікати додому, бо вже не будуть могли ловити перепелицю по полю.

Дід Михайло буде хреститися і збивати пил із сорочки і дуже кашляти. Потім напакує повну верітку ковіньок, внуки йому допоможуть її завдати на плечі і зйдуть на дорогу. Оксана буде нести свої сніпки колосся, а хлопці ховатимуть ті ковіньки, що впали з верітки, у пазуху. Заки дійдуть додому, то пазухи міцно їм повіддуваються, а черева їх стануть чорнісінькі від пилу.

В селі вони всі зустрінуться: і бідні вдови, і їх внуки, і діди, і молоді жінки, що їх чоловіки покинули, — всі з ковіньками і зі сніпками колосся. Вони вістують, що осінь приходить.

ЛАН

Довгий такий та широкий дуже, що оком зіздрити¹ не можна. Пливе у повітрі, в сонці потопає. Людські ниви заливає. Як широкий, довгий невід. Виловить нивки, як дрібоньку рибу. Отой лан.

Пересохле бадилля бараболі шелестить на нім. Під корчем² мала дитина. І хліб ще, і огірок, та й мищина. Чорний цвіркун дотулився ніжки та й утік. Зелений коваль держиться подалеки. Мідяна жужелиця борзенько³ оббігає дитину.

¹ З і з д р и т и — осягнути.

² К о р ч — тут: кущ бараболі (картоплі).

³ Б о р з о, б о р з е н ь к о — швидко, швиденько.

А воно плаче за шелестом бадилля. Та й звернулося і впало. Впало ротом до корча. Б'є ніжками, дуже пручається і поволеньки синіє.

А посеред розкопаних корчів спить мама. Як рана, ноги, бо покалічені, посічені, поорані. Прив'язана чорним волоссям до чорної землі, як камінь.

Сонце радо би цілу міць свою на її лиці покласти. Не може її підвести та й за хмару заходить.

Чорний ворон знявся, облітає та й криче.

Врешті зірвалася. Наслухає, наслухає.

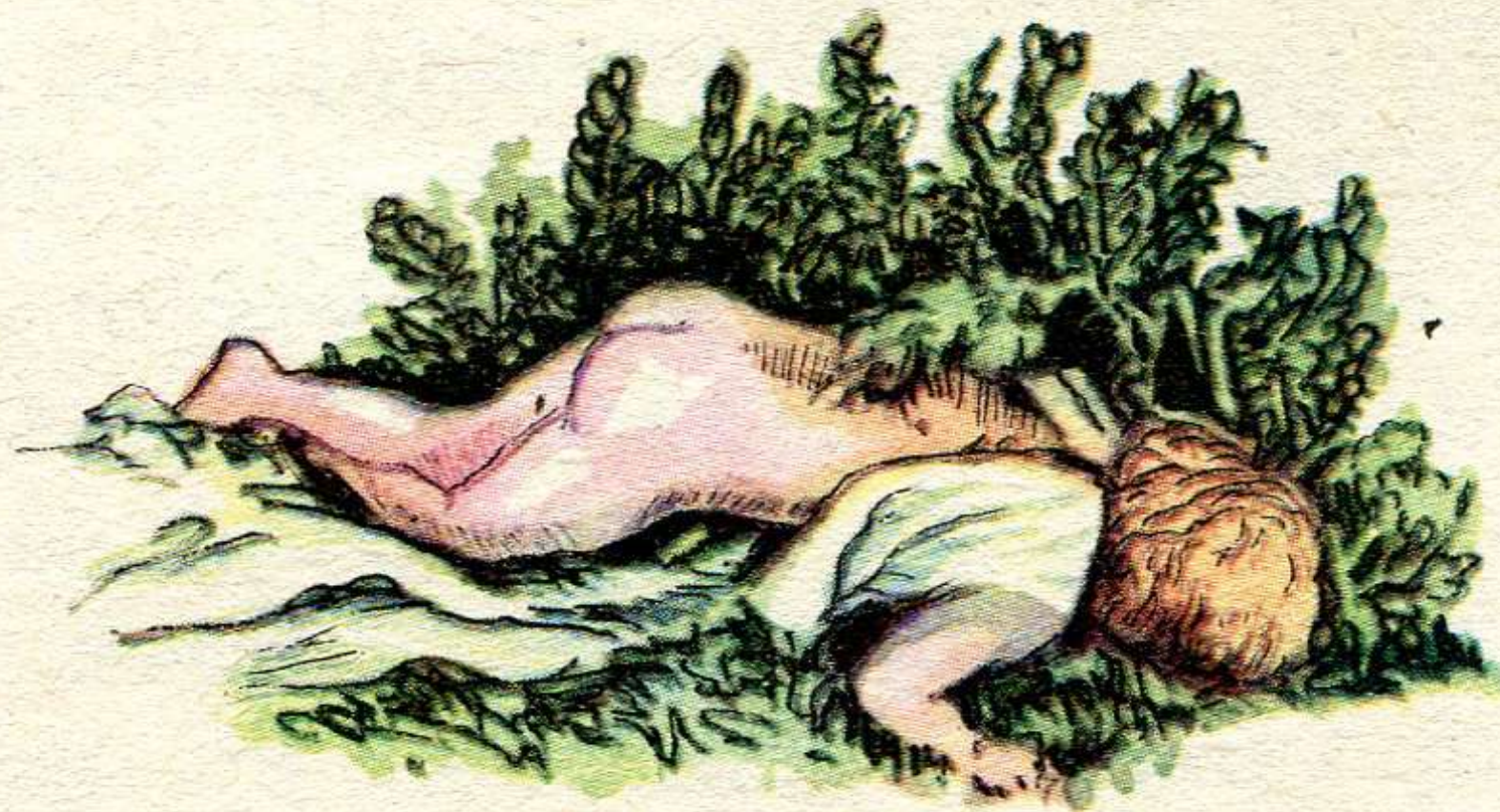
— Ото я! Коло роботи спати!

Взяла рискаль⁴ і копає, раз попри раз корчі розриває.

— Добре, що спить. Така мука, така мука йому та й мені з ним. А заробити треба, бо взимі ніхто не дасть...

Нагнулася та й копає, борзо, хутко. А той корч обминає. Тільки спокою, доки спить...

⁴ Рискаль — заступ.

У

НОВИНА

селі сталася новина, що Гриць Летючий утопив у ріці свою дівчинку. Він хотів утопити й старшу, але випросилася. Відколи Грициха вмерла, то він бідував. Не міг собі дати ради з дітьми без жінки. Ніхто за нього не хотів піти заміж, бо коли б лишень діти, але то ще й біда і нестатки. Мучився Гриць цілі два роки сам з дрібними дітьми. Ніхто про нього не знав, як він жиє, що діє, хіба найближчі сусіди. Розказували вони, що Гриць цілу зиму майже не палив у хаті, а зимував разом із дівчатами на печі.

А тепер майже все село про нього заговорило.

То прийшов він вечером додому та й застав дівчат на печі.

— Тату, ми хочемо їсти,— сказала старша, Гандзуня.

— То їжте мене, а що я вам дам їсти? Адже є хліб, та й начиняйтеся!

Та й дав їм кусень хліба, а вони, як щенята коло голої кістки, коло того хліба заходилися.

— Породила вас та й лишила на мою голову, бодай її земля викинула! А чума десь ходить, бодай голову зломила, а до вас не поверне. Цієї хати і чума забоялася б!

Дівчата не слухали татової бесіди, бо таке було щодни-ни і щогодини, і вони привикли. Їли хліб на печі, і дивитися на них було страшно і жаль. Бог знає, як ті дрібонькі кісточки держалися вкупі? Лишень четверо синіх очей, що були живі і що мали вагу. Здавалося, що ті очі важили б так, як олово, а решта тіла, якби не очі, то полетіла б з вітром, як пір'я. Та й тепер, як вони їли сухий хліб, то здавалося, що кістки в лиці потріскають.

Гриць глянув на них із лави і погадав: «Мерці»,— і налякався так, що його аж піт обсипав. Чогось йому так стало, як коли б йому хто тяжкий камінь поклав на груди. Дівчата гризли хліб, а він припав до землі і молився, але щось його тягнуло все глядіти на них і гадати: «Мерці!»

Через кілька день Гриць боявся сидіти в хаті, все ходив по сусідах, а вони казали, що він дуже журився. Почорнів, а очі запали всередину так, що майже не дивилися на світ, лиш на той камінь, що давив груди.

Одного вечора прийшов Гриць до хати, зварив дітям бараболі, посолив та й кинув на піч, щоб їли. Як попоїли, то він сказав:

— Злізайте з печі, та підемо десь у гості.

Дівчата злізли з печі. Гриць натягнув на них драночки, взяв меншу, Доцьку, на руки, а Гандзуню за руку та й вишов з ними. Йшов довго лугами та став на горі. У місячнім світлі розстелилася на долині ріка, як велика струя живого срібла. Гриць здригнувся, бо блискуча ріка заморозила

його, а той камінь на грудях став ще тяжчий. Задихався і ледве міг нести маленьку Доцьку.

Спускалися в долину до річки. Гриць скреготав зубами, аж гомін лугом розходився, і чув на грудях довгий вогневий пас, що його пік у серце і в голову. Над самою річкою не міг поволі йти, але побіг і лишив Гандзуню. Вона бігла за ним. Гриць швиденько взяв Доцьку і з усієї сили кинув у воду.

Йому стало легше, і він заговорив скоро:

— Скажу панам, що не було ніякої ради; ані їсти що, ані в хаті затопити, ані випрати, ані голову змити, ані ніц!¹ Я кару приймаю, бо завинив, та й на шибеницю!

Коло нього стояла Гандзуня і говорила так само скоро:

— Таточку, не топіть мене, не топіть, не топіть!

— Так як просишся, то не буду, але тобі було б ліпше, а мені однаково пацити², чи за одну, чи за дві. Будеш бідити змалку, а потім підеш у мамки³ крамарям та й знов бідуватимеш. Як собі хочеш.

— Не топіть мене, не топіть!..

— Ні, ні, не буду, але Доці вже ліпше буде, як тобі. То вертайся до села, а я йду мельдуватися...⁴ Аді, оцією стежечкою йди, геть, геть, аж угору, а там прийдеш до першої хати, та увійди та й кажи, що так і так, тато хотіли мене утопити, але я випросилася та й прийшла, аби-сте мене переночували. А завтра кажи: може би, ви мене найняли до дитини бавити. Гай, іди, бо то ніч.

І Гандзуня пішла.

— Гандзю, Гандзю, а на тобі бучок, бо як на тебе пес надобає, то й роздере, а з бучком май⁵ безпечніше.

¹ А н і н і ц — нема нічого.

² П а ц и т и — відповідальність нести, терпіти.

³ М а м к а — тут: нянька.

⁴ М е л ь д у в а т и с я — заявляти.

⁵ М а й — трохи.

Гандзя взяла бучок і пішла лугами.

Гриць заочував штани, щоб перейти річку, бо туди була дорога до міста. Вступив вже у воду по кістки та й за-деревенів.

— Во ім'я отця і сина і святого духа, амінь. Отче наш, іжи єси на небесі і на землі...

Вернувся і пішов до моста.

ПОХОРОН

Спереду обдертий хлопчик, з біленьким коміром під шиєю. У руках держить чорний хрест і все глядить на нього. За ним такі самі чотири хлопчики несуть труну. На її вічку білий тоненький хрестик, а ціла вона синя. В головах труни прибитий віночок із жовто-брудних цвітів. З оцих самих, що ростуть попри каміння на подвір'ях кам'яничних. Такий віночок, як калачик бідного мужика, що дає в церкві за простибіг.

За труною плететься кілька жінок. По них не знати, котра молода, а котра стара. В руках тримають малі, погаслі свічки. Під пахами несуть напівзів'ялі вазоники. То ті марні цвіти, що ніколи сонця задосить не мають і все з одного боку брудно-зелені, а з другого ясно-жовті. Під ногами мокре каміння, і мряка непорушна висить у повітрі. Одна жінка плаче, а друга їй каже:

— Як був здоровий, то грався цілий день коло моєї будки. Порпався заєдно в тім ривці, що дощ викопає довкола будки, і витягав усякі камінчики. Курятко біля квочки, ну, кажу вам, як курятко. І не брешу вам, але правду говорю, що кожного дня я вибирала черствіші булки і кликала його до будки. Він сідав коло мене і їв. Як він красно їв! Ручки такі маленькі, а він ними щипав мацінькі кришки та в ротик, у ротик. Най бог запише мені лишень ті булки, що я йому надавала...

Жінка плаче дальше.

— Осінь, осінь його доконала, сирий люфт¹ і студень. Бо ви цілий день не бували в хаті, а його різало без вас та й зарізало. А я приходила до нього і свіженькі булки приносила, але він уже не їв. Водиці йому треба було раз по раз. Лежав, як рибка, і все ротик роззявляв. Потім посинів геть, а пашіло від нього вогнем! Як би хто під ним вогонь розіклав, а його кісточки, як полінця, накидав, аби горіли...

Йдуть всі помучені, зів'ялі, сіру мряку хрестом прорізують.

— Але він умер, мабуть, від тої канапи, що на ній лежав. Відки ви таку канапу дістали? Бігме, така, як домовина з подертих міхів. На такій канапі може здоровий умерти. Я би боялася тої канапи, якби сама з нею лишилася. Втекла б або порубала, ні, я б її в хаті не тримала!

— То канапа його тата, він на ній родився, то — спадок. Як вибирався з першого поверху, то нам її лишив.

— А де ж він тепер?

— Не знаю...

Маленький похорон завертає в другу вулицю. Чорний хрест обвився сивими цяточками мряки, хлопчики померзли, і баби ледве лізуть. Йдуть серединою вулиці, як подерті тіні, чужі і незнайомі з ніким. А цвинтар буде, лиш його через мряку сіру не видко.

¹ Л ю ф т — повітря.

КЛЕНОВІ ЛИСТКИ

I

Постіль застелена полотном, коло стола на задній і передній лаві засіли куми, на краю печі рядком діти. Вони поспускали рукави, як стадо перепелиць, що спочивають, але всі готові летіти. Куми зате сиділи як вкопані, лишень руками діставали хліб або чарку горілки, але і руки найрадше не рухали б, лишень спочивали би, зігнені в кулак на колінах. Нерадо вони брали хліб та чарку. Каганець блимав на припічку і потворив з кумів великі, чорняві тіні і кинув їх на стелю. Там вони поломилися на сволоках і також не рухалися. Коло стола схилений стояв Іван, господар хати і тато маленької дитини, що її охрестили.

— Будьте ласкаві, мої куми, та випийте ще по одній. Хоч це не горілка, а болото, але з мужиком то так мається: що де у світі є найгірше, то він має то спожити, що де в світі є найтяжче, то він має виконати...

— На то ми роджені,— відповідали набожно куми. Як чарка обійшла коло, то Іван її поставив лігма коло пляшки, бо боявся, аби не впала, така маленька, на землю.

— А закусіть... Та й дивіться, який мене клопіт найшов у самі жнива, у сам вогонь. А я, бігма, не знаю, що з цього має бути?! Чи маю лишити жнива та й обходити жінку і варити дітям їсти, чи я маю лишити їх тут на ласку божу та й тягнути голоден косою? Бо вже моє таке має бути, бо у такий час ніхто до хати не прийде за великі гроші. На тобі, Іване, дитину та й радуйся, бо ще їх мало маєш!

— Не марікуйте¹, куме, та не гнівить бога, бо то його воля, не ваша. А діти — піна на воді, щось на них трісне — та й понесете всіх на могилу.

— У мене не трісне, але там, де є одно, там трісне...²

— Куме Іване, дайте трошки спокій, бо жінка, як мається звичай, у такому стані, то їй не треба цього слухати, бо така мова не дає здоров'я. Колись іншим, ліпшим часом.

— Я вас дуже перепрошую за мою таку мову, але ви гадаєте, що я за неї дбаю або за дітьми дбаю, але за собою я дбаю?! Бігме, не дбаю, най їх зараз вихватає та й мене з ними! Овва, ото би ми втратили рай на землі і маєтки лишили!

Куми вже не обзивалися, не перечили, бо бачили, що Івана не переможуть, і хотіли, аби скоріше виговорився, бо борше³ їх пустить спати. Іван встав від стола, спинився насеред хати, спустив руками так, як діти на печі, і почав до них балакати:

— Та чому не летите з моєї голови? Я вам розчиню і вікна, і двері, гай!..

¹ М а р і к у в а т и — нарікати.

² Тут текст скорочено.— Ред.

³ Б о р ш е — швидше.

Діти засунулися на піч так, що їх не було вже видно.

— Ади, саранча, лиш хліба, та й хліба, та й хліба! А відки ж я тобі того хліба наберу?! Та то би на дванадцятий сніп якийсь раз торгнути, то би якийсь раз схилитися, то з поперека вогонь у пазуху сиплеться! То тебе кожне стебельце в серце дюгне!⁴

Се було до дітей, а тепер він звернувся до кумів.

— А увечір, лиш покажешся до хати такий, як віхоть, як мийка, усотаний⁵, а вони тобі в один голос, і жінка і діти: «Нема хліба!» Та й ти не йдеш, бідний чоловіче, спати, але ти тягнеш ціп та й молотиш напотемки, аби завтра мали з чим іти в жорна. Та так тебе ціп і звалить на сніп, та й так деревієш до ранку у сні, аж тебе роса припаде. Та й лишень очі пролупиш, то зараз тебе та роса їсть, бо мало тебе біда їсть, ще вона вночі тебе найде! Промієш очі та й точишся на лан, такий чорний, що сонце перед тобою меркне.

— Іване, не журіться дітьми, бо то не лишень ви, але бог їм тато, старший від нас.

— Я з богом за груди не беруся, але нащо він тото пускає на світ, як голе в терен?! Пустить на землю, талану в руки не дасть, манни з неба не спустить, а потім увесь світ кричить: «Мужики злодії, розбійники, душогубці!» Зіпреться один з другим у церкві такий гладкий, що муха по нім не полізе, та корить, та картає! «Ви, — каже, — дітей не навчаєте страху божого, ви їх самі посилаєте красти...» Ей, де я годен так ганьбити! А коби коло моєї дитини і мамка, і нянька, і добродзейка ходила, коби мені люди всього наносили, то і я би, єгомость⁶, знав, як діти вчити! Але мої діти ростуть по бур'янах разом з курами, а як що до чого прийде, отак, як тепер, то ніхто не знає, що

⁴ Д ю г а т и — колоти, шпигати.

⁵ Я к м и й к а, у с о т а н и й — смертельно втомлений.

⁶ Є г о м о с т ь — так називали попа в Галичині.

вони цілий день їдять? Чи крадуть, чи жебрають, чи пасуть, а я відки знаю? Я косю ваші лани та й забуваю не лиш за діти, але за себе не пам'ятаю! Ви би хотіли, аби я ваші лани обробив і діти аби учив. А ви від чого? Так, люди, ви самі знаєте, яке наше життя...

— Знаємо, куме, знаємо, як не знати, самі в нім бродимо.

— Я на діти дивлюся, але я не гадаю, аби воно було чемне, аби вміло до ладу зробити. Я лиш заглядаю, чи воно вже добре по землі ходить, аби його упхати на службу, оцього я чекаю. Я не чекаю, аби воно убралося в силу, аби путерії набрало⁷, аби воно коло мене нажилося. Коби лиш багач або пан отворив пащеку, а я його туди кидаю, аби лишень збутися! А потім воно бігає коло худоби, ноги — одна рана, роса їсть, стерня коле, а воно скаче та й плаче. Ти б йому завернув худобу, поцілував би його в ноги, бо ти його сплотив, та й сумління тебе п'є, але минаєш, ще ховаєшся від нього, аби він не чув!..

Аж почервонів, аж задихався.

— Та й росте воно в яслах⁸, під столом або під лавою, їсть кулаки, умивається сльозами. А підросте, та й щось воно украде, бо воно ніколи добра не знало, та краденим хоче натішитися. Дивишся — іде до тебе жандар. Скує тебе, наб'є, як товарину⁹, бо ти тато злодієві та й мусиш із ним бути у змові... Та й ти злодій навіки! Але це не решта, кінець ще напереді. Най би син, — ваша дитина, а людський злодій, — най би зогнив у тюрмі, бо злодія не шкода! Най би! А то вони візьмуть здоров'я та й дають до шпиталю лічити, а потім пускають письмо до в'їта¹⁰, аби тато платив кошта. З хати виганяють з бебехами! Ідеш

⁷ Путерії набрати — путнім стати, набрати розуму, сили.

⁸ Ясла — відгороджене в хліві місце, куди закладають корм для худоби.

⁹ Товарина — худоба.

¹⁰ В'їт — голова волосної управи.

до вїйта, по руках цілуєш: «Вїйточку, виберїть мене із цієї кари». «Ти, — каже вїйт, — бідний чоловік, то можу тебе випустити, але яку я вигоду буду мати за твою вигоду?» Стиснеш плечима, складешся, як цїзорик¹¹, та й кажеш: «Місяць вам буду задурно служити...» Так чи не так, люди, правду кажу чи брешу, як пес?!

— Все так, цілий гатунок такий, одного слова не замилили!¹²

Іван дрижав цілий, чув на собі вагу страшних своїх слів.

— Щоб не казали, люди, що каркаю над головами своїх дітей, як ворон над стервом, не кажіть, люди, не кажіть! Я не каркаю, я правду говорю, мій жаль каркає, серце каркає!

Очі його запалилися, і в них появилася страшна любов до дітей, він шукав їх очима по хаті.

— Бо виглядає так, що я свої діти геть позбиткував¹³, гірше, як темний ворог. А я, видите, не позбиткував. Я лишень прогорнув з-перед очей сьогодні, і завтра, і рік, і другий і подивився на мої діти, що вони там діють? А що я уздрів, те й сказав! Я пішов до них у гості, та й кров моя застигла на їх господарстві...

По хвилі:

— Якби до тої Канади не було морів, то я би їх у міх забрав та й пішки б з ними туди йшов, аби їх занести далеко від цього поругання. Я би ті моря берегами обходив...

Куми забули були за відпочинок, а тепер собі нагадали, швидко повставали і пішли.

¹¹ Ц і з о р и к — складаний ніжик.

¹² Н е з а м и л и л и — не помилилися.

¹³ З б и т к у в а т и — знущатися.

Рано.

Діти обідали на землі, обливали пазухи і шелестіли ложками. Коло них лежала мама, марна, жовта, і бгала коліна під груди. По чорнім, нечесанім волоссі спливала мука і біль, а губи заціпилися, аби не кричати. Діти з ложками в роті оберталися до мами, дивилися і знов оберталися до миски.

— Семенку, ти вже наївся?

— Вже, — відповів шестилітній хлопець.

— То візьми віничок, покропи землю та й підмети хату.

Мама не годна нахилитися, бо дуже болить усередині. Не кури дуже.

— Уступіться, бо через вас я не можу замітати.

Мама звелася і поволіклася на постіль.

— Семенку, а тепер гарно вмийся, і Катруся, і Марія най вмийються, і побіжи в збанок води начерпнути, але не впадь у керницю, не схиляйся дуже...

— Семенку, піди та нарви огірків у решето, аби мама в горшку наквасила, бо я бачу, що буду слаба, та не будете мати що з хлібом їсти. Та й нарви кропу і вишневого листя. Та не сотай огірчиння, але рви біля самого огудиння...

— Семенку, здійми з грядок¹⁴ сорочки, щоб я полатала, бо ходите чорні, як ворони.

Семенко все бігав, все робив, що мама казала, і раз по раз гримав на молодші сестри і казав, що дівки не знають нічого, лишень їсти.

— Вони ще малі, Семенку, як виростуть, та й будуть тобі сорочки прати.

— Я наймуся, та й там мені будуть сорочки прати, а їх не потребую.

— Не тішся, дитино, службі, бо не раз будеш свої дні оплакувати.

¹⁴ Грядка — жердка під стелею, що на ній вішають одежу.

— А дивіться, тато зросли в службі та й нічого їм не бракує.

— І ти зростеш у службі, аж шкіра буде тріскати від того росту. Але ти, Семене, не балакай, але збирайся татові нести обід. Він десь такий голодний, що очі за тобою продивили.

— Я мушу татову палицю брати, аби від псів обганятися.

— А як загубиш, та й буде тато нас обоє бити. Та не йди простоволосий, але візьми хоч батьків капелюх.

— Той капелюх лише на очі паде, що не видко дороги.

— Вимий збанок та й сип борщу.

— Ви мене не вчіть стільки, бо я знаю.

— Семенку, а дивися, аби тебе пси не покусали...

III

Дріботів ногами по грубій верстві пилу і лишав за собою маленькі сліди, як білі квіти.

— Фіть, заки я зайду, то це сонце мене порядно спарить. Але я собі заберу волосся так, як жовнір, та й буде мені ліпше йти.

Поклав обід на дорогу і збирав волосся на верх голови, аби приложити його капелюхом і виглядати, як обстрижений жовнір. Очі сміялися, підскочив і покотився далше. Та волосся з-під широкого капелюха зсунулося на потилицю.

— Це пустий капелюх, най-но як я наймуся, то я тоді собі капелюшок...

Лишень облизався. Пройшовши шмат дороги, він знову поставив обід на землю.

— Я змалюю собі велике колесо із шпицями.

Сів насеред дороги в пил і обводив довкола себе палицею, потім рисував промені в колесі. Далі зірвався, перескочив поза обід і побіг дуже зрадуваний.

До кожних воріт закрадався, зазиравав, чи нема на подвір'ї пса, і аж тоді швиденько перебігав. З одного подвір'я вибіг пес і пустився за ним. Семенко співорив¹⁵, заверещав і сів з обідом. Палиця також впала на дорогу. Довгенько зіщулений сидів, чекав пса, аби кусав. Потім зважився подивитись і побачив над собою чорного пса, що спокійно стояв коло нього.

— На, на, циган, на кулеші, але не кусай, бо болить дуже, та й штраф твій газда буде платити. Та він тобі ноги поломить за той штраф.

Щипав з платка кулеші, метав псові по куснику і сміявся, що він на воздусі хапає. Пес мав отворену морду, і він собі рот отворив.

— А ти чий, шибенику, що пси на дорогах годуєш, а в поле що понесеш?

І якась жінка гупнула його в шию.

— А як, ви ще бийте, як пес хотів мене роздерти!

— А ти чий, такий чемний?

— Я Івана Петрового, але мама мали дитину та й слабі, а я мусю нести обід, а мене пси кусають, а ви ще б'єте...

— Ой, як я тебе била... Куди ж ти несеш обід?

— Татові несу на лан, коло ставу.

— Йди зо мною, бідо, бо я також несу туди обід.

Пішли разом.

— А хто обід варив?

— Мама варили, бо я ще не вмю, а Марія і Катерина ще менші від мене.

— Та не слаба мама?

— Чому не слабі, так качаються по землі, так стогнуть, що аж! Але я за них роблю...

— Ото, ти робітник!

— Ви не знаєте та й говорите пусте. Ану запитайтеся мами, який я розумний! Я оченаш¹⁶ знаю цілий...

¹⁵ Співорити — закричати з переляку.

¹⁶ Оченаш — «Отче наш...» — слова молитви.

Жінка засміялася, а Семенко здвигнув плечима та замовк.

За ним біг пес, а він нібито кидав йому кулеші і заманював іти за собою.

IV

Три дні опісля.

Посеред хати сидів Семенко і сестри і корито з маленькою дитиною стояло. Коло них миска із зеленими накришеними огірками і хліб. На постелі лежала їх мама, обложена зеленими вербовими галузками. Над нею сипів рій мух.

— Понаїдайтеся та й тихо сидіть, бо я понесу дитину до Василюхи, аби поплекала. Тато казали, аби нести рано, в полудне й надвечір, а увечір вони самі вже прийдуть.

— Семенку, не переломи дитини.

— Я гадав, що ви спали. Тато казали давати вам студеної води і булки їсти. Марія така чемна, що вона тоту булку ухватила і вкусила вже раз. Але я набив та й відібрав! Їстимете?

— Не хочу.

— Тато зсукали ще свічку та й казали, що якби ви вмирили, аби вам дати в руки і засвітити. Коли я не знаю, коли давати...

Мама подивилася великими блискучими очима на сина. Безодня смутку, увесь жаль і безсильний страх зійшлися разом в очах і разом сплодили дві білі сльози. Вони викотилися на повіки і замерзли.

— Тато рано в хоромах¹⁷ також плакали, так головою до одвірка лупили! Заплакані взяли косу та й пішли. Взяв дитину й вийшов...

— Семенку, аби ти не давав Катрусю, і Марійку, і Ва-

¹⁷ В хоромах — в сінях.

силька бити мачусі. Чуєш? Бо мачуха буде вас бити, від їди відгонити і білих сорочок не давати.

— Я не дам та й татові буду казати.

— Не pomoже нічого, синку мій наймиліший, дитинко моя найзолотіша! Як виростеш, щоб між собою дуже любилися, дуже, дуже!.. Аби ти помагав їм, аби не давав кривдити.

— Як я буду служити та й буду дужий, то я їх не дам, а буду до них щонеділі приходити.

— Семенку, аби просив тата, що мама наказувала, аби вас любив...

— Їжте булку...

— Співай дитині, хай не плаче...

Семенко хитав дитину, але співати не смів. А мама обтерла долонею сухі губи і заспівала.

У слабім, уриванім голосі виливалася її душа і потишеньку спадала межи діти і цілувала їх по головах. Слова тихі, невиразні говорили, що кленові листочки розвіялися по пустім полю, і ніхто їх позбирати не може, і ніколи вони не зазеленіють. Пісня намагалася вийти з хати і полетіти в пугте поле за листочками...

Литературно-художественное издание

Стефаник Василь Семенович

ВЕЧЕРНЯЯ ПОРА

Р а с с к а з ы

(На украинском языке)

Для младшего и среднего
школьного возраста

Рисунки Касияна Василя Ильича

Издание второе

Киев «Веселка»

Редактор О. С. Яремійчук
Художній редактор Д. П. Присяжнюк
Технічний редактор К. П. Дворська
Коректор Л. К. Скрипченко

ИБ № 5533

Здано на виробництво 24.09.90. Підписано до друку
16.01.91. Формат 70×90/16. Папір офсетний № 2. Гарнітура таймс.
Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 2,34. Умовн. фарб.-відб. 9,94.
Обл.-вид. арк. 1,32. Тираж 200 000 пр. Зам. 1082-0. Ціна 45 к.

Ордена Дружби народів видавництво «Веселка»
252655, Київ, МСП, Мельникова, 63.

Львівська книжкова фабрика «Атлас»
290005, Львів-5, Зелена, 20.